

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ

ROK

**SOKOLSKÉ
KULTURY 2003**

III.

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA

SOKOLSKÝCH

OCHOTNICKÝCH

DIVADEL

LÁZNĚ TOUŠEŇ 2003

POŘADATELÉ DĚKUJÍ ZA PODPORU MINISTERSTVU KULTURY ČR

III.

**NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA
SOKOLSKÝCH
OCHOTNICKÝCH
DIVADEL**

LÁZNĚ TOUŠEŇ

25. – 27. dubna, 17. a 24. května 2003

ROK SOKOLSKÉ KULTURY

III.

NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SOKOLSKÝCH OCHOTNICKÝCH DIVADEL LÁZNĚ TOUŠEŇ 2003

Divadelní soubory Tělocvičných jednot SOKOL
**Bozkov, Choceň, Jilemnice-Benecko, Lány,
Lázně Toušeň, Libochovice, Litovel,
Mšeno u Mělníka, Nový Knín, Poniklá,
Suchdol nad Lužnicí, Štěpánov u Olomouce,
Uhřetěves, Zvoleněves**

Pořadatelé

Česká obec sokolská

Kulturní komise vzdělavatelského sboru České obce sokolské

Tělocvičná jednota Sokol Lázně Toušeň

Divadelní soubor při Tělocvičné jednotě Sokol Lázně Toušeň

Obec Lázně Toušeň

Odborný dozor

IPOS – ARTAMA

Finanční podpora

Ministerstvo kultury České republiky

Organizátoři

Čestné předsednictvo přehlídky

Ing. Jiří Sobota, *vzdělavatel České obce sokolské*

Mgr. Jan Čumpelík, *předseda kulturní komise ČOS*

Jana Rychtová, *výkonná místopředsedkyně kulturní komise ČOS*

Doc. PhDr. Květoslava Volková, CSc., *jednatelka
vzdělavatelského sboru České obce sokolské*

Pořadatelský výbor

Genpor. v. v., Ing. Tomáš Sedláček, *čestný starosta TJ Sokol*

Lázně Toušeň, čestný předseda České obce legionářské

Věra Lísalová, *výkonná místostarostka TJ Sokol Lázně Toušeň*

Mgr. Anna Müllerová, *režisérka Divadelního souboru*

při TJ Sokol Lázně Toušeň a Divadelního souboru Tyl Čelákovice

RNDr. Jan Králík, CSc., *vzdělavatel TJ Sokol Lázně Toušeň,*

vedoucí Divadelního souboru při TJ Sokol Lázně Toušeň,

pověřený organizátor přehlídky

Lektorský sbor

Mgr. Jarmila Černíková, *teatroložka, dramaturgyně*

PhDr. Ludmila Kopáčová, *divadelní teoretička*

Luboš Šterc, *dramaturg*

Záštitá

Ludmila Svobodová, *starostka obce Lázně Toušeň*

Spolupráce

Slatinné lázně Toušeň, *ubytování lektorského sboru a hostů*

Základní škola Lázně Toušeň, *ubytování souborů*

Střední zemědělská technická škola Brandýs nad Labem,
ubytování souborů

Program

III. Národní přehlídka sokolských ochotnických divadel

v pátek 25. dubna 2003

17.00 **Lázně Toušeň** / *Dubová zátka*

19.30 **Suchdol nad Lužnicí** / *Kytice pro panenku*

v sobotu 26. dubna 2003

10.00 **Nový Knín** / *Na letním bytě*

14.00 **Lány** / *Šedá eminence z Elsinoru*

17.00 **Choceň** / *Král 3.333*

20.30 **Jilemnice - Benecko** / *Poklad?!*

v neděli 27. dubna 2003

10.00 **Poniklá** / *Vražedné dědictví*

14.00 **Štěpánov u Olomouce** / *Ženich pro čertici*

16.00 **Bozkov** / *A v tom zámku byla panna...*

v sobotu 17. května 2003

17.00 **Libochovice** / *Manžel na inzerát*

20.00 **Uhřetěves** / *Víkend*

v sobotu 24. května 2003

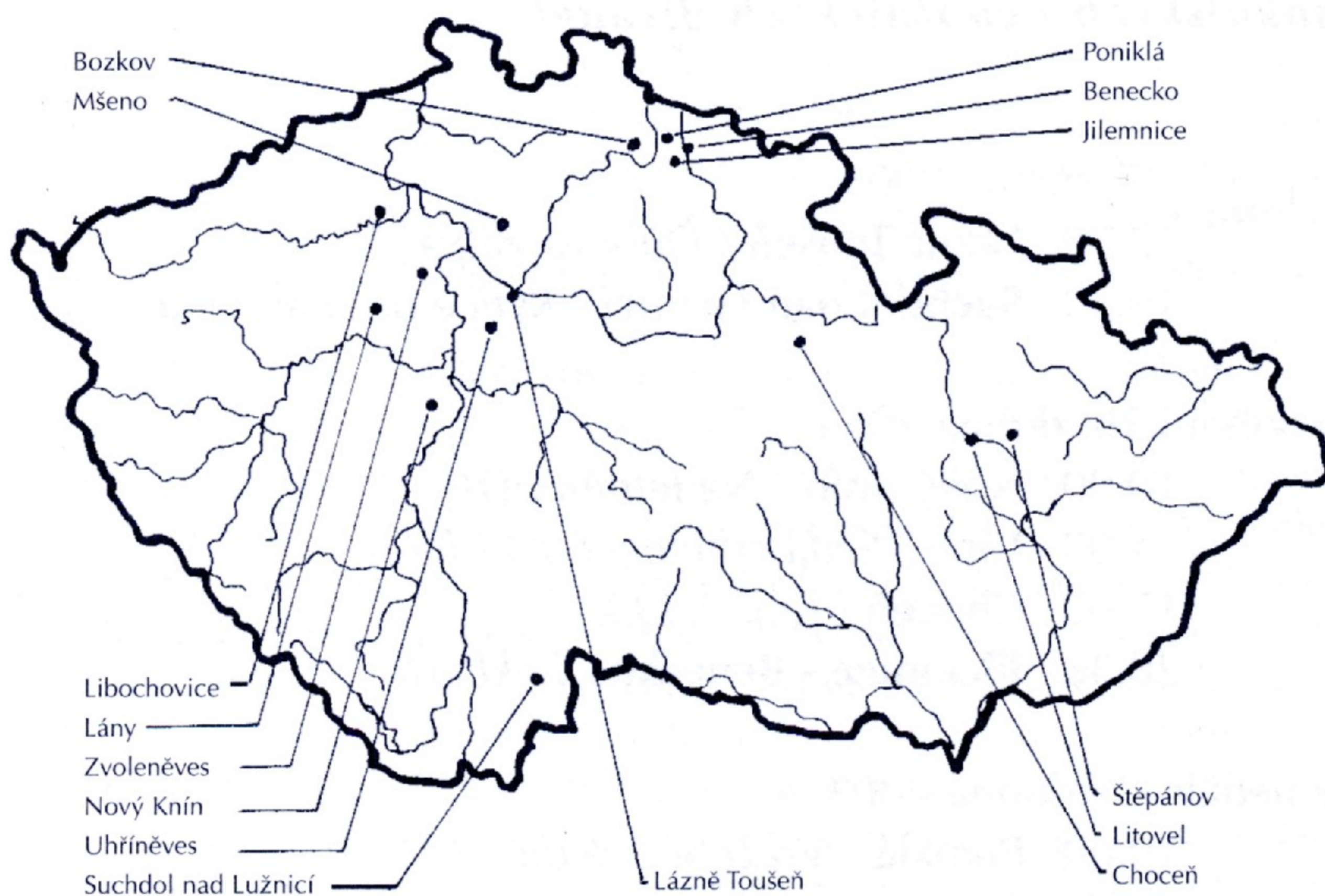
14.00 **Litovel** / *Limonádový Joe*

17.30 **Mšeno** / *Ze života hmyzu*

20.00 **Zvoleněves** / *Království pro draka*

—

III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA SOKOLSKÝCH OCHOTNICKÝCH DIVADEL LÁZNĚ TOUŠEŇ 2003

Zdravice vzdělavatele České obce sokolské Ing. Jiřího Soboty

Ochotnické divadlo tvořilo vždy nejdůležitější část kulturního života sokolských jednot. Jsem rád, že tradice ožívá a na letošní přehlídku pořádanou v rámci *Roku sokolské kultury 2003* se přihlásilo více divadelních souborů, než kolik mohlo v plánovaném časovém rozsahu vystoupit. Velice děkuji sponzorům a pořadatelům, kteří rozšířením přehlídky umožnili vystoupení všech přihlášených souborů. Divákům přeji dobrou zábavu, účastníkům dobrý pocit, nové poznatky a novou chuť do další činnosti.

**Zdravice čestného starosty
pořadatelské TJ Sokol Lázně Toušeň
generálporučíka v. v. Ing. Tomáše Sedláčka,
čestného předsedy České obce legionářské**

Sestry a bratři,

vítám Vás jménem naší Tělocvičné jednoty SOKOL Lázně Toušeň na
III. Národní přehlídce sokolských ochotnických divadel v Lázních Toušeni.

Tradice sokolských ochotnických divadelních souborů je velice stará a je naší povinností ji zachovávat, udržovat a předávat budoucím generacím. Představa zakladatelů SOKOLA Miroslava Tyrše a Jindřicha Fügnera byla vychovat občana nejen tělesně zdatného s rovnou páteří, ale také vzdělaného a kulturního. V té výchově kulturní je právě nenahraditelná činnost sokolských divadelních souborů. Je neuvěřitelné, že v dnešní době počítačů, internetu, mobilních telefonů a dalších vynálezů existují skupiny nadšenců, kteří svůj volný čas a veškeré svoje úsilí věnují takové činnosti, jako je ochotničení v sokolských divadelních souborech. Jsou to skupiny nadšenců, kteří nechtějí pasivně sledovat pochybné televizní seriály, ale chtějí aktivně přispívat svou prací, svým elánem k živé kultuře. Je to v dnešní době malý zázrak. A právě takové zázraky potřebuje SOKOL, aby se opět vrátil do postavení, které mu náleží a zaujal v našem národu plnohodnotné místo. Při setkání sokolských divadelních ochotníků v Lázních Toušeni není důležité, jestli někdo bude první a někdo poslední. Setkání je důležité proto, abyste se mohli navzájem poznat, abyste mohli porozprávět, podebatovat, abyste se podívali, jak to dělají ti druzí, abyste zjistili, jestli to dělají lépe než Vy, a abyste se poučili do další vaší činnosti.

Přeji Vám příjemný pobyt v Lázních Toušeni, hodně nově získaných znalostí, zkušeností a přátel, a aby toto setkání bylo pro Vás podnětem k ještě pilnější divadelní práci.

Dovolte mi, abych poděkoval jménem svým i Vaším všem, kteří se nezištně podíleli na přípravě této přehlídky.

Nazdar!

V pátek 25. dubna 2003 v 17.00

(1)

Divadelní soubor při Tělocvičné jednotě Sokol **Lázně Toušeň**

Drahošlav Vracovský

Dubová zátka

pohádka

Sedlák	Luděk Fidranský Miloš Pařez, Pavel Wieser
Selka	Marie Vaňková, Pavla Krechová
Syn Ondra	Vojtěch Shrbený
Marjánka	Lucie Vlastníková Michaela Halouzková
Stařenka	Anna Vyoralová, Jitka Bodláková Miroslava Bartáková
Hrabě	Miloslav Dvořák, Pavel Wieser
Mína	Dana Liptáková, Zuzana Šmejkalová
Loupežník / Dráb	Ing. Dušan Müller
Děti a ostatní	Veronika Trísková Zuzana Šmejkalová Tomáš Kaňa Filip Müller Veronika Müllerová Vojtěch Zita
Režie	Anna Müllerová
Výtvarné řešení	Pavla Krechová Miroslava Bartáková Jaroslav Barták Václav Dragoun
Výroba kulis	firma Kolman
Hudba	Míťa Denčev
Nápověda	Monika Zaccpalová

Premiéra v sokolovně v Lázních Toušeni 20. dubna 2002

Dubová zátka

*Ondra si moc nevěří, než se ale sešerí, jistojistě uvěří,
že mu zátka ze sudu napomůže k osudu šťastlivce a hrdiny.
Zkusí, co je odvaha, nebojácně pomáhá a nakonec bez zátky
pozná moudrost pohádky.*

Hry Václava Dragouna

Dar dramatického vyprávění dřímal v pražském rodáku Václavu Dragounovi (*18. 7. 1938) až do jeho faustovských let, kdy zkusil volně zdramatizovat klasické i nové příběhy. Zjevný talent pak dál tříbil původními detektivkami a úpravami slavných děl pro menší počet herců (Dykova *Krysaře*, Plautovy *Komedie o strašidle*, Shakespearova *Zkrocení zlé ženy*, Rostandova *Cyrana z Bergeracu*, Marivauxovy *Hry lásky a náhody* aj.).

Jevištním debutem se mu stala roku 1990 historická féerie *Toušeňská růže*, nastudovaná toušeňským souborem a hraná celkem dvacetkrát (v Kolodějích, Čelákovících, Novém Vestci a nově 1998 na zámku v Brandýse nad Labem a v Praze). Následovaly tři další hry inscenované v Čelákovících: aktualizovaný příběh z Trojské války *A co když to bylo jinak* (1991), apokryfické *Inovované obrazy z dějin národa českého* (1992) a psychologická moralita o antickém Perseovi *Co chcete, jsme jen lidé* (1994). Mezitím uvedl Divadelní soubor při TJ SOKOL v Lázních Toušeni s velkým ohlasem – šestnáctkrát – jeho *Rudolfinské nocturno* (1993 a 1997), a to i v Benátkách nad Jizerou, Českém Brodě, Kralupech nad Vltavou, Mochově, Jirnech, Kolodějích a dokonce třikrát na rudolfinském zámku v Brandýse nad Labem. Na naléhání ochotnických režisérů a herců vytvořil Václav Dragoun i pohádky: pro Čelákovice *Čerta a Káču* (1996), pro Toušeň *Vodu pro mé růže* (1995) a pseudonymní *Dubovou zátku* (2002).

Žije střídavě v Čelákovících a v (nebo na?) Košumberku.

*Josef Jelínek:
Kostýmy Karla IV. a Anny Svídnické
pro hru Václava Dragouna Toušeňská růže*

Divadelní ochotníci v Lázních Toušeni

Toušeňské kroniky zaznamenaly první ochotnická představení v letech 1877-79 ve prospěch školní knihovny, stavby kaple a hřbitova. Prvním známým titulem byl *Prstýnek*, dávaný v září 1889 v sále místních lázní.

Na prahu dvacátého století se hrálo pod štítem Dobrovolných hasičů a po první světové válce dokonce vystupovaly dva soubory současně. S místními herci začali spolupracovat divadelní návštěvníci Slatinných lázní: herec a režisér Národního divadla Karel Želenský, ředitel divadelních společností Richard Branald, jeho syn spisovatel Adolf Branald, operní tenorista Valentin Šindler, známý jako Stréček Matěj Křópal z Břochovan. Na toušeňská ochotnická provedení svých her se přišel podívat i Karel Čapek. Souběžně se rozvíjela tradice loutkového divadla. Nejtrvalejší záštitu poskytl ochotníkům SOKOL, zejména v době první republiky. Nejzasloužilejšími osobnostmi byli režiséři Václav Kouba a Josef Beran a herečky Jaroslava Choděrová a Růžena Klimentová. Politický tlak však divadlo počátkem šedesátých let umlčel.

Trvalo pak celá dvě desetiletí, než mohla do osvobodivého ovzduší, budovaného pozdějším starostou Františkem Bílým, zaznít oživující výzva Adolfa Branalda k obnově ochotnických her. Mnohaletou přestávku pomohli ukončit v roce 1987 nejobětavější z herců Václav Shrbený a Milada Klimentová. Za jejich vedení vystoupil soubor mladých herců již v prosinci 1989 v Divadle Jiřího Wolкера v Praze, po návratu k SOKOLU začali spolupracovat s jevištním výtvarníkem Josefem Jelínkem a v létě 1992 je poctila spoluúčinkováním při literárním večeru proslulá hvězda světových scén i filmu Jarmila Novotná. Roku 1994 věnoval souboru pohádku *Čertovo kvítko* filmový scénárista Milan Pavlík a s jarem 1999 dovršili toušeňští dvacet představení hry *Toušeňská růže*, věnované jim dramatikem Václavem Dragounem. V letech 2000 a 2001 uspořádal soubor I. a II. ročník Národní přehlídky sokolských divadel.

RNDr. Jan Králík, CSc., *vedoucí souboru*

V pátek 25. dubna v 19.30

(2)

Divadelní soubor Josefa Kajetána Tyla

TJ Sokol **Suchdol nad Lužnicí**

Jan Valášek

Kytice pro panenku

divadelní hra podle předlohy Vojtěcha Trapla

Barbora Kejzlarová (dcera)	.	Michaela Sobotková
Stella Kejzlarová (matka)	.	Jitka Švarcová
Václav Kejzlar (otec)	.	Vít Pávek
Josef Kejzlar (syn)	.	Jan Mlnářík
Marie Kejzlarová (babička)	.	Lenka Mráčková
Libor Bezděk	.	Iveta Čuháková
Svatava Bezděková	.	Marie Jelínková
Jan Drozd	.	Eva Klimasová
Alenka	.	Veronika Fuková
Studenti	.	Jan Mráček
		Jindřich Mráček
		Jakub Matej
Scéna a režie	.	Jan Valášek

Scény

<i>Studentský klub</i>	1x
<i>Park</i>	3x
<i>Pokoj u Kejzlarů</i>	7x
<i>Pokoj u Bezděků</i>	1x
<i>Vysoké Chvojno (byt babičky)</i>	2x
Vystoupení před oponou	1x

Divadlo v Suchdole nad Lužnicí

Divadelní soubor Josefa Kajetána Tyla v Suchdole nad Lužnicí je pokračovatel slavného sokolského divadla, po zrušení SOKOLA vůbec pak divadla, které bylo součástí Osvětové besedy.

První divadlo se hrálo v Suchdole v roce 1910 pod Pošumavskou jednotou. Roku 1920 byl v Suchdole založen SOKOL a tak se začalo hrát divadlo pod SOKOLEM. Hrálo se až do zákazu SOKOLA za heydrichiády. Divadlo obnovilo činnost po skončení druhé světové války v roce 1945 a znovu hrálo až do dalšího rozpuštění SOKOLA. Potom ochotníci přešli pod Osvětovou besedu. Činnost skončili v roce 1966.

Já založil v roce 1975 znovu ochotnické divadlo, vše zdárně probíhalo, avšak po devíti rocích jsem byl odvolán z vedení divadelního souboru, protože jsem byl silný lidovec a v roce 1968 jsem odhalil v Suchdole Masarykův pomník. Dále se nelíbilo, že soubor hrál stále hry z první republiky. Ještě hrál čtyři roky, a pak se znovu rozpadnul.

Když učitelka sestra Božena Tlačilová založila alespoň dětský divadelní soubor, já se přidal. Hrály se povětšinou menší pohádky. Protože však máme překrásný kulturní dům, hlavně pak šíře jeviště je 17 m, hloubka 15 m, výška 14 m, takže používáme závěsy 6x, tak volím nyní více početné hry.

V roce 2000 se hrála vlastní hra *Na hradě královském*, ve které šermovalo 12 šermířů v krásných tepaných brněních. Na sokolské přehlídce v Toušeni jsme se představili s veselohrou *Příhody havíře Vonáška, aneb Když přišla kosa na kámen*.

Náš soubor je soubor starších studentů, deset mladých do osmnácti let. Dále tři starší herci. Náš soubor mladých přijede se hrou z vysokoškolského prostředí Praha: Vojtěch Trapl s úpravou textu i hry Jana Valáška *Kytice po panenku*.

Jan Valášek

V sobotu 26. dubna 2003 v 10.00

(3)

Ochotnický divadelní soubor „Merenda“
při TJ Sokol **Nový Knín**

Josef Štolba

Na letním bytě

veselohra

Marie Kapičková, majitelka domu

Týny, dcera

Míny, dcera

Isidor Kapička, manžel

Eusebius Vostrý, poštovní rada

Jaroslav Havelka, profesor

Berta, jeho choť

Česalová, vdova po presidentu

Dr. Česal, sekretář, její syn

Červinka, hostinský

Franc, podomek

Panská paní Čekalové

Postilion

Marie Stočesová

Markéta Matějčková

Marie Kápičková

Jiří Brunclík

Jiří Beran

Tomáš Havlíček

Miroslava Braná

Věra Soběslavská

František Holan

Petr Fabich

Jan Havlíček

Renata Batulková

Tomáš Stočes

Scéna a režie

Kostýmy

Masky

Inspicient

Text sledují

Liboslav Fiala

kolektiv souboru

Ilona Nováková

Jana Fabichová

Romana Černá

a Jana Kuklová

Veselohra *Na letním bytě*

- se odehrává koncem devatenáctého století v osamělé restauraci s letními byty a lázněmi uprostřed lesů, kde se snaží paní Kapičková udat stůj co stůj své dvě dcery a kde dr. Česal v nezdařené milostné avantýře marně usiluje o choť profesora Havelky.

Divadelní soubor „Merenda“ při TJ Sokol Nový Knín

- je teprve začínající soubor, který se začal scházet v roce 2000 a poprvé se představil v roce 2001 uvedením hry V tichém domě na Čertovce. Představení, s kterým jsme se přihlásili na III. Národní přehlídku sokolských divadel, je naše druhá hra, kterou jsme sehráli v našem městěčku v říjnu 2002. Náš soubor si teprve začíná budovat zázemí, snaží se získat další členy a spolupracovníky.

Jiří Beran

Adolf Branald o letním bytě v Toušeni

ve vzpomínkové knize Valčík z Lohengrina (1972), s. 81-82:

... Můj otec si poprvé v životě vyjel s rodinou na letní byt. Stále jsme se však považovali za příslušníky hereckého stavu, přesněji za onu početnější skupinu, která na letní byt nejezdila, protože rajzovala po celý rok, léto neléto, a zastavila se až tehdy, když direktor rozpustil společnost.

... Měli jsme stůl pod nejkrásnějším kaštanem zahradní restaurace U Walliánů. Po jídle se scházela kolem našeho stolu lázeňská společnost. Její podrobnější popis najdete v obsazení ke hře Josefa Štolby Na letním bytě. Jen tatínkovu roli tam nenajdete. Hrál svého stříbrovlasého umělce bez nejmenší nadsázky, přirozeně, až skoro civilně – tím chci jen říct, že se jim přiblížil, aniž na charakteru slevoval. Maminka, o třináct let mladší než on, pořád moc hezká, modrooká, opálená, ochotně přihrávala; snad až příliš ochotně. Já jsem se udělal pro sebe v přilehlém sále u vláčného, zežloutlého piana. Synové a dcery těch, co pod kaštanem naslouchali mému otci, postávali kolem mne a naslouchali, jak hraji Ritornu.

V sobotu 26. dubna 2003 ve 14.00

(4)

Divadelní spolek Tyrš TJ Sokol **Lány**

Václav Dostál

Šedá eminence z Elsinoru

aneb Hamlet trochu jinak na motivy Viléma Šejkspíra

Claudius, král dánský	Petr Pleiner
Gertruda, královna	Jana Nováková
	Jitka Wunschová
Polonius, první komoří	Tomáš Lapáček
Ofelie, jeho dcera	Lucie Palkovičová
	Eva Hamouzová
Laert, jeho syn houslista	Milan Kovář
Hamlet, králevic dánský	Jan Lukavský
Horácius, jeho přítel	Ondřej Škorpil
Bernard Goldstern, důstojník gardy	Martin Pucholt
Franc Rosenkreutz, voják	Míra Malý
—	
Režie	Roman Havelka
Autor hudby	Jan Lukavský
Asistent režie, organizace	Karel Pleiner
Nápověda	Máša Dondová

Šedá eminence z Elsinoru

Touha po bohatství a moci, jaký to silný impuls v lidském životě! Odpradávná se vine dějinami lidstva jako červená nit až do naší přítomnosti a jistě se bude vinout i v budoucnosti. Protože tato touha je stará jako lidstvo samo a zmizí asi až spolu s ním... Stále znovu se objevují jedinci, skupiny, národy či náboženství, jež se ve jménu získání bohatství a moci neštítí ničeho. Chtějí manipulovat s ostatními, vlichocují se, přesvědčují, lžou, slibují či vyhrožují

a neustále nám hrají divadlo. V okamžiku, kdy dosáhnou svého, tě bez jakýchkoli výčitek svědomí hodí přes palubu jako starý a nepotřebný hadr. Existuje jen málo možností obrany, snad jen: pozorně se dívej a naslouchej, važ nejen slova, ale též činy a především – používej vlastní hlavu.

—

Několik slov o souboru

Divadelní spolek Tyrš při TJ SOKOL Lány byl založen v říjnu roku 2001. Režie a vedení souboru se ujal Roman Havelka, kladenský divadelník (t. č. Divadlo Lampion v Kladně). Ostatní členové souboru, až na Jana Lukavského, který působí v amatérském divadle V. A. D. v Kladně, stáli vesměs na jevišti poprvé v životě. Premiéra první hry proběhla 30. 12. 2001. Byla to divadelní hra *Šedá eminence z Elsinoru* aneb *Hamlet trochu jinak od Vaška Dostála*. Tato hra, jak se později stalo u Tyrše pravidlem, byla protkána i písničkami, k nimž skládá hudbu již zmíněný Honza Lukavský. Setkala se s velkým diváckým ohlasem, vždyť jen premiéru a první reprízu navštívilo více než 500 diváků. Další titul, který Tyrš nastudoval v roce 2002, byla divadelní pohádka *Královna Koloběžka* aneb *O chytré Zdeničce*, kterou podle Jana Wericha napsal Martin Ondruch. I v této pohádce je několik písniček, k nimž složil hudbu Jan Lukavský, texty pak napsal Karel Pleiner. Premiéra v Lánech se uskutečnila v září 2002. V březnu 2003 se soubor zúčastnil s hrou *Šedá eminence z Elsinoru* Pražské oblastní přehlídky amatérského divadla POPAD 2003, která se konala v Divadle pod Úrovní v Praze - Újezdu nad Lesy. Z dvaceti amatérských souborů se umístil, dle hlasování odborné poroty, na 1. místě, za herecké výkony byli vyznamenáni Ondřej Škorpil, Jan Lukavský, Lucie Palkovičová a Petr Pleiner. V letošním roce začíná soubor zkoušet dva nové tituly, jeden pro velké obsazení a druhý komornějšího charakteru pro tři osoby.

Jiří Pucholt

V sobotu 26. dubna 2003 v 17.00

(5)

Divadelní soubor Jirásek při TJ Sokol **Choceň**

Jan Paulů

Král 3.333

veselá pohádka pro děti i dospělé

Princezna Georgína	Helena Zemanová
Král Sapiens 3.333	Miloš Beneš
Přemysl Řehák z Hořejšího Hříbalova	Leoš Kaňka
Francis Filologus, učitel jazyka	Miloš Bezdíček
Sokolovna, učitelka tělocviku	Blanka Holečková
Státní strouhač, jménem Strouhač	Daniel Král
Matramarena, princeznina chůva	Jana Havránková
Citronáda, dvorní dáma z Limonů	Blanka Demelová
Oranžáda, dvorní dáma z Oranžů	Monika Zemanová
Malináda, dvorní dáma z Malinova	Renata Švecová
Dvorní obřadnice	Míša Neuhöflerová
Princ Kokotán nejmladší	Jiří Bašarin
Princ Siska ze Siskovic	Marcel Papay
Potomek Lozmalýnů z Hloznova	Pavel Střílek

Režie	Miloš Bezdíček
Technická a výtvarná spolupráce	Josef Horáček
	Jan Meissner
Světla	Rudolf Březina
Inspice	Jana Vanická
Hudební spolupráce	Ing. Milan Pavlíček
Text sleduje	Pavla Michaličková

Ochotnické divadlo v Chocni

- hrálo již počátkem 19. století vánoční hry se zpěvy *Útěk sv. Josefa do Egypta* a hru *O pastýřích, třech králích a Herodesovi*, jejímž autorem byl snad místní švec. K roku 1840 je doloženo divadelní představení v Dolní hospodě. V letech 1896-1918 již hrály dva ochotnické divadelní soubory *Kolár a Tyl*. Hrály odděleně, ale na stejném jevišti. Po převratu v roce 1918 se choceňští ochotníci sešli v jednotném souboru *Jirásek* a od 20. let souběžně působil i soubor loutkového divadla. S velmi pestrým repertoárem – vzpomínalo se zejména na uvedení *Paní mincmistrové* – dosáhli ochotníci v Chocni postupně vlastního jeviště, 105 členů a devíti představení v roce 1938. Divadelní soubor *Jirásek* byl řádným členem Ústřední matice divadelního ochotnictva československého a stal se dokonce sídlem Smetanova okrsku matice. V roce 1957 zaujal nastudováním dramatisace *Evžena Oněgina* a 2001 dokonce nastudováním operety *Mamselle Nitouche*.

jvk

Divadelní soubor Jirásek

- má v městě Chocni několik desetiletí trvající tradici. Po znovuoobnovení SOKOLA začal docela samozřejmě pracovat jako součást TJ SOKOL Choceň a zůstal tak na své domovské divadelní scéně. Okolo pevného jádra souboru, většinou střední generace (nyní veleúspěšně uvádějící muzikál *Nejkrásnější válka*) se nyní vynořila parta mladých v čele s režisérem Milošem Bezdíčkem. Právě oni nastudovali pohádku pro malé i velké z autorské dílny Jana Paulů *Král 3.333*. Na odvěké složitosti výběru vhodného prince pro nezbednou princeznu a na problémech s výslovností „ř“, které je v království zapovězeno, je vystavěn děj této veselé pohádky. Kdo jiný může získat srdce princezny Georgíny a přízeň krále Sapiense, než Přemysl Řehák z Hořejšího Hříbalova?

Jindra Seichersteinová

V sobotu 26. dubna 2003 ve 20.30

(6)

Spojený soubor Divadla v Roztocké, **Jilemnice**
a Divadelní soubor Žalý při TJ Sokol **Benecko**

Zdeněk Karásek a kolektiv

Poklad?! Být jiný se neodpouští

hra pro obecnostvo s otevřeným srdcem

Uriel	Jakub Černík
Genoveva, jeho teta	Magdalena Jarošová
Don Germán, lékař	Zdeněk Karásek
Amanda, služebná	Jana Pokorná
Ramón, otec Urielův	Petr Pochop
Rosina, mladší služebná	Dáša Podlipná
Matka	Jana Pochopová
Dědeček	Tomáš Václ
Alicia, dívka	Jitka Jebavá
Antón z Antóny, listonoš	Tomáš Václ
Úprava textů a režie	Zdeněk Karásek a kolektiv
Hudba	Jiří Jelínek
Výtvarná spolupráce	MVDr. Miloš Gerstner
	Mirko Juna
Návrh scény	Jana Pokorná
Výroba scény	Jaroslav Žalský, Petr Pochop
	Jana Pokorná
Kostýmy	Magdalena Jarošová
	Jana Pokorná a kolektiv
Zvuk a technika	Jaroslav Žalský
Světla	Jana Pokorná
	Václava Pokorná
	Čestmír Bláha
Práce s herci	Jana Pokorná
Text střídavě sledují	Jana Pochopová
	Magdalena Jarošová

Premiéra 27. října 2002 v Jilemnici

Být jiný se neodpouští

I když je od narození němý, dokáže chlapec Uriel i přes svůj na první pohled tíživý handicap rozmlouvat se svou tetou Genovevou a se zemřelými předky – matkou, kterou utrápil jeho vlastní otec a s dědečkem, který jako mladý důstojník čestně padl v boji... Ne však s vlastním otcem, kterého ovládá alkohol a po bohatství bažící vypočítavá a bezcitná služka Amanda, která aby dosáhla svého cíle, ovládla dům, lidi a majetek a je schopna nejedné špatnosti. Ač mají Uriel a Genoveva ve svém domě i přátele a nakloněné duše, jejich boj s lidskou nenávistí a zlobou nepatří mezi ty, ve kterých se v životě vždy vítězí a být jiným či jinou se zde opravdu neodpouští, ba přímo trestá...

V roce 1991 vznikl v Jilemnici divadelní soubor

- který se dodnes dá přiřadit k tomu, co jeden autor nazval „tradiční proud ochotnického divadla“. Některé tehdejší uvedené inscenace – Zeyer: *Radúz a Mahulena*, Gerstner: *Ďábelské klíče*, Hoffmeister: *Nevěsta*, Nash: *Obchodník s deštěm...* atd. V roce 1997 se soubor rozdělil na dvě samostatné skupiny. Jedna menší, pokračovala i nadále ve hraní pod hlavičkou Jilemnice. „Nezaměstnanou“ část spolku po nějaké době oslovil pan MVDr. Miloš Gerstner, starosta Benecka, zda by tito lidé nemohli pomoci založit s několika beneckými občany nový divadelní Krkonošský divadelní soubor „Žalý“ – při TJ SOKOL Benecko. Poskytl prostory a po nějaké době, na jaře 1999 spatřila světlo světa pod režijním vedením Zdeňka Karáska první inscenace, od Alejandra Casony *Jitřní paní*, která se hrála víc než rok. Poté soubor nacvičil Nezvalovu *Manon Lescaut*, kterou režíroval Petr Pochop. Obě inscenace měly téměř dvacet repríz. Naší zatím poslední hrou je *Poklad?!*, za kterou sice oficiálně stojí opět Zdeněk Karásek, ale co se tvůrčího procesu týče, je do značné míry dílem kolektivním. Výrazně nám ve výtvarné složce opět pomohl pan MVDr. Miloš Gerstner, syn autora některých divadelních her.

Tomáš Václ

V neděli 27. dubna 2003 v 10.00

(7)

Divadelní soubor J. J. Kolár TJ Sokol **Poniklá**

Robert Thomas

Vražedné dědictví

francouzská detektivní komedie

Charles Grandin	Luboš Vondra
Eva	Eva Holubcová
Jakub Valorin Grandterre	Roman Zelinka
Palu	Tomáš Němec
Fernand Charance	František Doktor Kaván
Oskar	Petr Školník Zákravský
Marie-Helène de Saint-Mens	Pavčina A. Holubcová
Daniel Corbet	Vladimír Trýzna
Tonio Caldini	Petr Školník Zákravský
Julie Barbizová	Soňa Václavíková
Strážník	Václav Hajek

Premiéra 28. prosince 2002

Vražedné dědictví

Jakub Valorin Grandterre má po svém otci zdědit obrovské jmění. Kromě Jakuba zplodil ovšem starý Grandterre několik nemanželských dětí, na které je v závěti pamatováno pouze v případě smrti Jakuba. Vidina miliard je příčinou rafinovaných vražd. Kdo je pachatel? Kdo zdědí miliardy? A vezmou se nakonec? Na všechno nám odpoví hra „*Vražedné dědictví*“. Přejeme příjemné mrazení v zádech i příjemnou zábavu.

Divadelní soubor J. J. Kolár TJ Sokol Poniklá

- byl obnoven v dubnu roku 1997 po dvanáctileté pauze. První hra *Už je v Čechách zase jako bejvávalo* měla ryze venkovský ráz, byla od méně známé autorky Marie Veselské. Dále studoval soubor jednu hru ročně, až se spolek, který má dvacet aktivních herců, v roce 2002 rozdělil na dvě party a začal studovat dvě hry. Na III. Národní přehlídce sokolských divadel v Lázních Toušeni se náš soubor představí se hrou *Vražedné dědictví* od autora Roberta Thomase.

Nositelka Zlatého odznaku J. K. Tyla z Poniklé

Alžběta Pavlína Holubcová

* 19. 11. 1950, v době téměř jistého zániku ochotnického divadla v Poniklé, kde se hrálo od druhé poloviny 19. století až do roku 1968, přišla s odvážnou myšlenkou divadlo obnovit. Roku 1997 se zasloužila o znovuvzkříšení ochotnického souboru, vybrala první hru, svolala první zkoušku a svou nezlomnou energií přivedla obnovený spolek až k první premiéře. O úspěchu jejího počínání svědčí skutečnost, že spolek pracuje již sedmým rokem a uvádí osmou hru. Alžběta Pavlína Holubcová pro připravované hry obstarává kostýmy, rekvizity a kulisy, sjednává hostování v okolních obcích, zajišťuje a organizuje dopravu, vyhledává sponzory. Je doslova motorem divadelního spolku. V roce 2002, když byla našemu spolku vypovězena smlouva o pronájmu prostor pro uskladnění kulis a rekvizit, jsme hledali náhradní řešení. Marně. Až Alžběta Pavlína Holubcová přišla s návrhem vybudovat vlastní prostory. Po zvážení všech pro a proti jsme se pustili do stavby zděného přístřešku svépomocí. A opět je to ona, kdo shání stavební materiál, finanční podporu, připravuje občerstvení stavebníkům a sama přidá ruku k dílu. Mimo tyto činnosti je zároveň aktivní herečkou jako Kateřina ve hře *Už je zase v Čechách jako bejvávalo*, Teta v *Nevěstě na marách*, Chůva v *Šašku královském*, Běta ve *Volbě Petersově*, Rita v *Chudáku strejčkovi Jáchymovi*, Marie-Helène ve *Vražedném dědictví*. V roce 2003 byla za Českou obec sokolskou vyznamenána Zlatým odznakem Josefa Kajetána Tyla.

Jaroslav Urík

V neděli 27. dubna 2003 ve 14.00

(8)

Divadelní soubor „Štěk“ TJ Sokol Štěpánov u Olomouce

Helena Lisická a Josef Miroslav Bourek

Ženich pro čertici aneb Sedmimílové boty

hudební pohádka

Vendelín Pápěra, švec	.	.	.	Zdeněk Grus
Nanyňka Pápěrová, jeho žena	.	.	.	Milena Hladišová
				Jana Schmiedtová
Král Tonemám	.	.	.	Alois Uvízl
Hrabě Kýval, jeho pobočník	.	.	.	Josef Trébal
Kmotra Vědělka	.	.	.	Jarka Štěpánová
Čertice Teofila	.	.	.	Petra Čadová
Starý čert Salamandr	.	.	.	Pavel Uvízl
Mladí čerti	.	.	.	Ladislav Koubek
				Tomáš Pabyška
				Veronika Králová
Režie	.	.	.	Jiří Kráčmar
Hudba	.	.	.	Miloslav Loun ml.
Mistr zvuku	.	.	.	Jiří Stejskal
Scéna	.	.	.	Alois Uvízl
Scénu připravili	.	.	.	Ivana Fajkusová
				Eva Lišková
				Pavel Uvízl
Kostýmy	.	.	.	Eva Fajkusová
				Ivana Fajkusová
				Jana Mathonová
Osvětlovač	.	.	.	Ladislav Zbořil
Text sleduje	.	.	.	Jana Chmelařová

Práva k provozování díla zastupuje DILIA

Ženich pro čertici

aneb Sedmimílové boty

Král Tonemám sužuje své poddané a bere jim věci, které potřebují k životu. Aby nesebral ševci jeho knejp, šídlo a potěh, slíbí mu ševcova žena, že muž zhotoví pro krále sedmimílové boty. Kmotra Vědělka jim poradí, aby se obrátili na čerty v pekle, ti jim jistě boty seženou. Švec Pápěra přivolá čerta, ale místo unaveného Salamandra se objeví čertice Teofila, která hledá ženicha. Švec se jí zalíbí, a proto mu boty sežene. Pápěra však je do své Nanyňky stále zamilován a do pekla se mu nechce. Jak to vše dopadne, se dozvíte v závěru roztomilé pohádky.

—

Divadelní soubor „Štěk“

- vznikl na podzim roku 1999 a 30. dubna 2000 byla premiéra první pohádky. Soubor navázal na tradice štěpánovských ochotnických souborů, které vyvíjely svou činnost s menšími přestávkami od roku 1864. O ochotnících TJ SOKOL máme zmínky z roku 1921. Dnešní soubor „Štěk“ založila sestra Jana Chmelařová, nynější starostka TJ SOKOL Štěpánov po čtyřadvacetileté přestávce. Soubor čítá proměnlivě 15 až 20 členů, průměrný věk je 42 roků (od 19 do 75). Souboru vydatně pomáhají i ostatní členové SOKOLA v rolích kulisáků, zvukařů, techniků. V režii se střídají J. Čep, Alois Uvízl a Jiří Kráčmar. Soubor zatím stavěl na pohádkovém repertoáru, neboť nejvděčnější diváci jsou děti. Dosud nastudoval čtyři pohádky – *Princezna Žofinka a drak Dynamit*, *Poněkud ztracená princezna*, *Vodník Mařenka*, *Ženich pro čertici*. Snahou souboru je nastudovat nebo vyzkoušet i něco jiného. Problémem jsou jako u všech souborů finanční prostředky. Ty se snažíme získat pořádáním různých akcí, hlavně pak divadelního plesu.

Jana Chmelařová

V neděli 27. dubna 2003 v 16.00

(9)

Divadelní soubor TJ Sokol **Bozkov**

Adolf Branald

A v tom zámku byla panna...

veselohra

Rozkošná Madla . . .	Zuzana Nesvadbová
Hrabě Ignác z Nemanic . . .	Vratislav Ouhrabka
Polydor, jeho pravoboček . . .	Jiří Doubek
Trumbus Fric, zámecký lokaj . . .	Stanislav Hlava
Lízinka, jeho dcera . . .	Kateřina Kurfiřtová
Kamil Bedna, učitel hudby . . .	Aleš Václavík
Rada Zimostráz, jeho strýc . . .	Bohumil Ouhrabka
Adelaida von Womatschek . . .	Blanka Brabcová
Egon, její syn . . .	Jaromír Ouhrabka
Režie a scéna . . .	Vratislav Ouhrabka
Pomocná režie . . .	Dobroslava Prokopová
Světla . . .	Jan Ouhrabka
Text sleduje . . .	Stanislav Kasan

Práva k provozování díla zastupuje DILIA

—

Tradice ochotnického divadla v Bozkově

- má hluboké kořeny. Už v letech 1750-55 se zde hrály pašijové hry jak v kostele, tak před kostelem. Světské hry byly v té době zakázány, ale od roku 1836 se začaly objevovat v soukromí a v hostincích. V roce 1888 byl založen řádný spolek *Čtenářsko-ochotnická beseda Tyl*, který

od roku 1891 hrál s novými dekoracemi a s oponou malovanou podle Hynaisova vzoru z Národního divadla. Po válečné přestávce ochotníci přešli roku 1919 pod *Dramatický odbor SOKOLA*. Ve dvacátých letech hráli každoročně až 15 her. Náročný repertoár vrcholil roku 1938 *Bílou nemocí* a *Matkou*. Hry byly obnoveny v roce 1945, ale vytrvaly pouze do násilného sjednocení tělovýchovy v roce 1951. S přestávkami hrála mládež a Osvětová beseda až do přestavby sokolovny v roce 1972, kdy bylo zrušeno jeviště. Podnětem k nové aktivitě se stal Rok českého divadla 1983. V posledních letech studujeme na jevišti, obnoveném v roce 1995, každoročně jednu hru a pořádáme několik zájezdů. Repertoár je zaměřen na hry se zpěvy. Zúčastnili jsme se již *I. Národní přehlídky sokolských souborů*, jejíž část byla pořádána v naší župě. Během 115 let trvání souboru v Bozkově bylo nastudováno 471 her. Pracujeme též s mládeží, a to jednu hru v roce. Od třicátých let je součástí souboru také loutkové divadlo, které jest též v provozu.

Vratislav Ouhrabka

Adolf Branald

spisovatel, hudebník, herec

čestný občan Lázní Toušeně, čestný člen Divadelního souboru při TJ Sokol Lázně Toušeň

S křestními jmény Karel Adolf (* 4. 10. 1910 v Praze) vstoupil do života jako syn dramatika, divadelního ředitele, režiséra a herce Richarda Branalda. Od dětských let hrál v otcově divadelní společnosti, v roce 1918 debutoval v němém filmu *Československý Ježíšek*, hrál ve filmech *Aloisův los* 1919, *Hraběnka z Podskalí* 1925, *Komptoiristka* 1922 a *Venoušek a Stázička* 1922. Velmi brzy se uplatnil též jako klavírista a jazzman v Lázních Toušeň a Houštka, i jako skladatel a dramatik (*Král muzikantů*, *Anča komediantka*, *A v tom zámku byla panna...*). Řadu her připravil společně s otcem (*Dragouni na vesnici*, *Šumařova píseň*, *Veselá vojna*, *Muzikanti*

z české vesnice, *Pod národní střechou*, *Zamilovaná babička*). Dramatický postřeh a dar poutavého vyprávění obohatil občanskými povoláními v motorismu a na železnici, i redaktorskou prací v Literárním fondu a v nakladatelství Čs. spisovatel, kde se mj. zasloužil o edici děl Eduarda Basse a o rozhodující edice Bohumila Hrabala. Do literatury vstoupil historickými romány z hereckého života *Stříbrná paruka* 1947 (TV seriál 2001), *Chléb a písně* 1952 a *Skříňka s líčidly* 1960, s důvěrnou znalostí prostředí popsal počátky českého automobilismu (*Dědeček automobil* 1955) i filmu (*My od filmu* 1988), válečná léta (*Severní nádraží* 1949, *Lazaretní vlak* 1950, *Dva muži v jedné válce* 1979) a spisovatelskou práci (*Andělské schody* 1990, *Báječní muži na létajících ořích* 1992). Do jeho spisovatelského záběru náleží rovněž knihy pro mládež (*Vandrovali vandrovníci* 1956, *Král železnic* 1959), povídkové reportáže (*Hrdinové všedních dnů* 1953, *Ztráty a nálezy* 1961, *Promenáda s jelenem* 1963) a detektivní příběh (*Důvod k zabití* 1969). S objevností a pietou se věnoval opomíjeným osobnostem (*My od divadla* 1983 a *Můj přítel Kamil* 1998). Podle knihy *Zlaté stíny* 1980 vznikl muzikál *Superhvězda Mařenka*. Široké známosti došel jeho román *Vizita* 1967 v podobě filmů *Pozor, vizita!* a *Sestřičky*. Vlastní vzpomínky zachytil mj. v knihách *Živé obrazy* 1992, *Pražské promenády* 2000. Praze věnoval knihy *Zrození velkoměsta* 1985 a *Převleky mého města* 2002. Za celoživotní dílo byl roku 1996 vyznamenán Křišťálovou knihou PEN-klubu a v roce 2000 čestným občanstvím hlavního města Prahy. Své časté návraty do Toušeně, kde byl jmenován čestným občanem již 13. května 1985, zachytil nejprve v autobiografických memoárech *Sentimentální průvodce po pražském nábřeží* 1970 a *Valčík z Lohengrina* 1972. Své první a poslední (toušeňské) setkání s obdivovanou umělkyní Jarmilou Novotnou – u příležitosti jejího jmenování čestnou občankou Lázní Toušeně – popsal v knize *Děkovačka bez pugétu* 1994.

jvk

Sponzoři Divadelního souboru při TJ Sokol Lázně Toušeň
pro III. Národní přehlídku sokolských ochotnických divadel

NAVOM[®]

antikorozi a hydroizolační systém
www.navom.cz

AMIRRO

spol. s r.o.

zrcadla • www.amirro.cz

KLEMPÍŘSTVÍ - VZDUCHOTECHNIKA

Výroba a montáž vzduchotechniky

www.mracek.cz

COLORTEC

Praha 9

K ČALOUNICTVÍ PODLAHÁŘSTVÍ

František KLEMET • Praha 10

KREJČOVSTVÍ

Opravy a úpravy, šití nových oděvů, i ve velikostech XXL,
záclon a závěsů, poradenská služba.

Jana Klementová

Lázně Toušeň

V sobotu 17. května 2003 v 17.00

(10)

Divadelní spolek Scéna TJ Sokol **Libochovice**

kolektiv

Manžel na inzerát

komedie na motivy amerických her

Pavla Konkiová	Eva Andělová
Růženka Montefalcová	Dagmar Králová
Kapitán Mooney	Zdeněk Zvěřina
Velma Lemonová	Alena Burdová
Oťas Lemon	Václav Frk

Režie	Eva Andělová
Scéna	Milan Hrzán
Kostýmy a masky	Olga Psotová
Světla	Jan Šána
Hudební spolupráce	Jiří Dědourek

Premiéra v Libochovicích 22. června 2002

Manžel na inzerát

Pavla, optimistická odbornice na sběr starých věcí, si spokojeně žije svůj život a od okolního světa žádá jediné – aby ji nechal na pokoji. Jen jedna věc jí komplikuje život: strašně ráda koná dobré skutky. Podívejte se s námi, kam až dojde její snaha postarat se o svoji nejlepší přítelkyni...

Ochotnické divadlo v Libochovicích

První ochotnická hra V. K. Častolovského *Osudná bambitka* se objevila v Libochovicích v roce 1878 jako společné dílo studentů a místní Občanské besedy. Už tři roky nato zde hostovali pražští umělci Antonín Vávra a Jindřich Mošna a ochotnické divadlo se rozvíjelo tak nadějně, že od roku 1903 hrálo v sále U Tří lip střídavě několik souborů: Národní jednota severočeská, Vzdělávací beseda, Havlíček i dramatický odbor Tělocvičné jednoty SOKOL. Z bohaté činnosti, rozvíjené ve 20. letech, žije dodnes spolek Scéna.

jvk

Divadelní spolek Scéna

- byl založen v roce 1926. Vznikl spojením několika skupin, které provozovaly ochotnické divadlo, ať to byl studentský spolek Oharka, vzdělávací spolek Havlíček ve spolupráci s místním SOKOLEM, či dělnický dramatický kroužek Slunce. Od té doby je jeho činnost velmi aktivní. Od roku 1958 organizuje také Libochovické divadelní léto, přehlídku amatérských divadelních souborů z celé České republiky, která je jednou z nejstarších přehlídek tohoto druhu u nás. Spolek se přehlídky zúčastnil mj. nastudováním Dürrenmatových *Fyziků* a Bajdžijevova *Duelu*.

V posledních letech se činnost spolku zaměřila převážně na veselohry. Značný divácký ohlas zaznamenala komedie C. Magniera *Malované milování* aneb *Věno slečny Laury*. S tragikomedií *Motýl, motýl ...* od Aldo Nikolaie se soubor dostal až na národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou. Repertoár obohatily také *Taneční hodiny pro pokročilé* podle B. Hrabala. V současné době připravuje spolek klasickou komedii Ladislava Stroupežnického *Naši furianti*. Touto velmi náročnou hrou chce spolek slavnostně zahájit své působení v nově zrekonstruovaném kulturním středisku U Tří lip.

Ing. Alena Burdová

V sobotu 17. května 2003 ve 20.00

(11)

Divadelní soubor Ucho TJ Sokol **Uhříněves**

Ivan Kraus

Víkend

úsměvný komorní příběh o manželské nevěře

Manžel	František Vohralík
Manželka	Irena Kašparová
Slečna	Alena Prouzová
Mladík	Pepa Bělina
Číšník	Tomáš Bělina
Režie	Daniel Jenšík
Scéna	Daniel Jenšík
	Petr Kořínek

Premiéra 24. ledna 2003

Amatérský divadelní spolek UCHO

- byl založen na jaře roku 1999 pod patronací Městského úřadu Uhříněves a od podzimu téhož roku působí jako samostatný oddíl TJ SOKOL Uhříněves. Jako první představení nastudoval pohádku Jana Drdy *Dalská-báty hříšná ves aneb Zapomenutý čert*. Za dobu svého působení jsme dále nastudovali hru podle Jiřího Brdečky *Limonádový Joe*, pohádku Jana Drdy *Hrátky s čertem* a hru Williama Shakespeara *Večer tříkrálový*. V současné době má soubor cca 20 členů a kromě zde uváděné komorní hry Ivana Krause *Víkend*, má nastudovány konverzační komedii Oskara Wilda *Jak je důležité míti Filipa* a pohádku Boženy Němcové *Čertův švagr*.

Dana Píchová

V sobotu 24. května 2003 ve 14.00

(12)

Divadelní soubor TJ Sokol **Litovel**

Jiří Brdečka

Limonádový Joe

komedie se zpěvy

Limonádový Joe . . .	Michal Schmalz
Tornado Lou . . .	Iva Kevešová sr.
Winnifred, její sokyně . . .	Iva Kevešová jr.
Horác alias Hogofogo . . .	Zdeněk Šmíd
Doug Badman . . .	Pavel Soldán
Abe Honesty, rancher . . .	Jaromír Hlavinka
Krvavý Grimpo . . .	Petr Linduška
Vypravěč . . .	Jan Valušek
Mexico Kid . . .	Jan Valušek
Dakota Kid . . .	Tomáš Dědek
1. Cowboy . . .	Kuba Šrom
2. Cowboy . . .	Tomáš Pospíšil
Barman . . .	Petr Škobrtal
1. Zpěvačka . . .	Lea Hutařová
2. Zpěvačka . . .	Lucka Doleželová
3. Zpěvačka . . .	Zuzka Křivánková
Tanečnice č. 1, 2, 3 a 4 . . .	slečny Fišrová, Vlčková, Navrátilová a Antonová
Klarinet . . .	Igor Hartmann
Bicí . . .	Radim Ileš
Kontrabas . . .	Jiří Válek
Kytara a banjo . . .	Ivan Smékal
Piano a harmonika . . .	Pavel Soldán
Režie . . .	Petr Linduška

Choreografie	.	.	.	Dana Čepová
Světlo	.	.	.	Kamil Jarmar
Kulisy	.	.	.	Jana Burešová, Pavel Bureš a Petr Linduška
Text sledují	.	.	.	pan Gottfried a pan Soldán
Odborná spolupráce	.	.	.	Mirko Spurník sr.

Vážený a ctihodný diváku,

vítáme Tě na našem představení *Limonádový Joe*, které vzniklo z praktické potřeby Tvé od srdce se zasmát, ale i z potřeby naší – bavit se jeho realizací. Jak skvělé ideály, což? Bohužel, každý ideál může být převeden do praxe jen tehdy, je-li jeho nositel ochoten udělat určitý kompromis mezi základními myšlenkami a výsledným produktem. V případě našeho nastudování obecně známé komedie jsme museli těch kompromisů udělat ne několik, ale hned celou řadu.

Tak například postava Limonádového Joea. Autor – pan Brdečka ji napsal jako hezkého, šarmantního, trochu drsného, avšak poněkud nedo-
vtipného troubu. Náš hlavní hrdina je jiný. Je přizpůsoben přímo osobě, která jej hraje. Takže vznikl prudce inteligentní filozof, který své colty potřebuje leda tak k louskání ořechů, a jenž viděl vzpínajícího se ryzáka naposledy ze sedla svého nového horského kola.

Nebo Krvavý Grimpó. Ve filmové verzi ho známe jako ošklivého požírače houslí, skleniček atd. Ve snaze co nejvíce se přiblížit tomuto ideálu lumpa, navštívili jsme nejmenovanou hudební školu s požadavkem na několikero starých houslí. Ti nás hnali, když jsme udali pravý důvod naší potřeby! Myšlenku na sněžení nástroje jsme tedy museli opustit. Grimpó opravdu nerozkouše v našem představení zhola nic. Zato jeho sežere obrovská tygří pijavice. Tak vidíte – zase kompromis!

Máme pro Tebe, vážený diváku, také pár překvapení v podobě zvláštních technických efektů. Poznáš je sám na první pohled. Jsou nedokonalé – nesnesou ani špetku srovnání s triky pana Spielberga – ale jsou levné a jsou naše. Kupříkladu sestřelení kalhot přímo z těla patří ke skutečným vrcholům celé hry, zvláště, když se podaří. Takových příkladů můžeme uvést celou řadu, to však není účelem tohoto divadelního programu. Účelem je připravit Tě, milý diváku, na to, že jsi své peníze vyhodil za něco, co se bolestně rodilo celý dlouhý rok, a přesto nakonec vznikl polotovar za pár šupů.

Pokud jsi, milý platící, dočetl až sem, je jasné, že jsi na rozpacích. Co to tu blábolíš? Máš dvě možnosti. Buď se zvedneš, necháš si vrátit vstupné dokud je čas a strávíš večer smysluplně u televize, nebo, a to by nás opravdu hodně potěšilo, zůstaneš zde, zvědav na ten paskvil. Pak ovšem tleskej na místech k tomu určených, směj se, když se Ti bude zdát něco směšné a zazpívej si s námi známé písničky jen tak pro radost. Snažně Tě prosíme: nehledej srovnání mezi filmovou a divadelní verzí! Každé bylo napsáno jinak! Ani herci nejsou ti, které znáš z obrazovky. Většina z těch hvězd je už na onom světě a dívá se, jak to kazíme. Naši herci jsou však živí, jsou tady a jsou připraveni se pro Tebe klidně zesměšnit, to všechno pro trochu té Přejeme Ti příjemné prožití dnešního odpoledne! A ještě malé připomenutí: Rajčata jsou už zmrzlá a tím pádem strašně tvrdá!!!

Petr Linduška

V sobotu 24. května 2003 v 17.30

(13)

Divadelní sdružení TJ Sokol Mšeno u Mělníka

Josef Čapek – Karel Čapek

Ze života hmyzu

komedie v úpravě Jaroslava Víznera

Principálka, Cvrčková, Slimák	Hana Hrubá
Tulák, Felix	Václav Novák
Pedant, Cvrček, Viktor	Miloš Jíra
Clitie, Chrobačka	Jiřina Dvořáková
Iris, Druhý Slimák	Olga Svobodová
Otakar, První Chrobák	Miloš Homolka
Lumek	Jiří Fanta
Parazit	Jaroslav Živný
Kukla	Kateřina Hamplová
Hospodská	Marie Říhová
Děti	Vojtěch Dvořák
	Anna Dvořáková
Druhý Chrobák	Jan Bém
Režijní úprava a režie	Jaroslav Vízner
Světla	Jiří Svoboda
Zvuk	Jiří Říha
Scéna a masky	Jiří Fanta
	Jaroslav Vízner
Text sleduje	Jan Bém

Premiéra v květnu 2002 ve Mšeně

Divadelní sdružení Mšeno

- vzniklo pod hlavičkou TJ SOKOL Mšeno v létě roku 2000. Snahou zakladatelů bylo navázat na významnou tradici ve Mšeně reprezentovanou především divadelním souborem „Mácha“ a oživit kulturní dění ve městě. Jako první představení soubor nastudoval hru *Šest žen Jindřicha VIII.* pod režijním vedením Vladimíra Krause. Tato hra byla ve Mšeně reprízována čtyřikrát, třikrát s ní soubor hostoval v rámci kraje. V roce 2002 začalo Divadelní sdružení připravovat v režii Jaroslava Víznera další hru *Ze života hmyzu*, která měla premiéru v květnu toho roku. Kromě vlastní činoherní práce se soubor věnuje také organizování jiných divadelních představení ve Mšeně a v tomto roce by chtěl připravit také divadelní minifestival pod širým nebem. Rádi bychom na tomto festivalu přivítali také některého z účastníků toušeňské přehlídky. Máme též příslibu účast mezinárodního souboru N. I. E., který již druhým rokem pořádá v mšenské sokolovně svou letní divadelní dílnu.

Václav Novák

Ze života hmyzu v Toušeni

V první půli dvacátých let rozmnožili řady nejvýznamnějších návštěvníků Toušeně také bratři Čapkové. Osobní vzpomínku na ně zachovala Marie Hárovníková-Sušická pro školní sborník:

„Myslím, že návštěvy bratří Čapků zprostředkoval pan Meinich. Nevím, kde bydleli, ale byli často u Zahradníků, já se pamatuji na nedělní schůzky u Břeti Zahradníka; ponejvíce bylo více pánů pohromadě a chodili do lázní... My, Toušeňáci jsme věděli, že oba bratři chodili k tůním a v lukách si nechali vykládat o dobývání rašeliny. Jednou prý byla půda v louce strašně teplá: rašelina prý hořela... A Ze života hmyzu? Říkalo se po Toušeni, že hra Ze života hmyzu byla psána z toušeňských tůní. Bratr Karla Čapka, Josef, nosil s sebou náčrtník a často kreslil, a to možná dalo podnět k těm povídkám.“

jvk

V sobotu 24. května 2003 ve 20.00

(14)

Divadlo A. K. TJ Sokol Zvoleněves

Jaroslav Vedral

Království pro draka

hra pro dospělé

Bedřich Vopršálek	.	.	Tomáš Matuna
Kustod	.	.	Petr Zázvorka
Jouza Jouzovič	.	.	Miroslav Cílek
Kvido	.	.	Václav Duchek
Hrobník	.	.	Jaroslav Urks
Václav Babinský	.	.	Jan Kejzlar
Biřic	.	.	Tomáš Zugar
Von Špicel	.	.	Jaroslav Vedral
Hospodská	.	.	Miroslava Rážová
Matylda	.	.	Blanka Šorfová
Adriana	.	.	Martina Patócsová
Veronica	.	.	Simona Zajíčková
Kléma	.	.	Kléma Ofnerová
Drakobijec	.	.	Petr Maška
Režie	.	.	Jaroslav Vedral
Scéna	.	.	Tomáš Matuna
			Pavel Myšák
			Jaroslav Vedral
Kostýmy	.	.	Václav Duchek
			Tomáš Matuna
Hudba	.	.	Zdeněk Kasík
Světla	.	.	Pavel Brabec
Lampičky	.	.	bratři Anýžové
Kontrola textu	.	.	Daniel Matuna
Technické služby	.	.	Jaroslav Urks
			Pavel Myšák
			Martin Hanzal

Království pro draka

- se odehrává v dálné budoucnosti a dávné minulosti na planetě Země v dosud neznámém království.

Dovolujeme si upozornit, že představení není pohádka pro děti.

—

Divadlo ve Zvoleněvsi

- má dávnou tradici. V první polovině minulého století dokonce působily ve vesnici soubory dva, Divadelní soubor TJ SOKOL a Divadelní soubor Rozkvět.

Činnost Divadla A. K. byla zahájena v roce 1985 autorskými díly. Krátce po revoluci uvedl soubor dvě pohádky od různých autorů a posléze byla činnost divadla přerušena až do roku 2000, kdy soubor v dnešním obsazení začal studovat hru *Království pro draka*. Premiéra představení byla 29. května 2001 v sokolovně ve Zvoleněvsi. Během let 2001 a 2002 Divadlo A. K. odehrálo celkem 7 představení této hry, a to jak na domácí scéně, tak i na zájezdech.

V současné době má soubor nastudovánu hru *Balvan aneb Anna Kudeřánková, život a dílo rodačky ze Zvoleněvse*, jehož premiéra byla 8. února 2003. Dále připravujeme pohádku pro děti *Malá pohádková show*, která by měla být uvedena do konce června roku 2003.

Text *Království pro draka* byl dokončen na jaře roku 1989 a hra měla být uvedena na jaře roku 2000. Historické události, zejména pak převrat ve společnosti, zabránily uvedení této hry, neboť vše, o čem hra pojednávala, se splnilo a dílko pozbylo satirického náboje. Během několika následujících let prodělal text *Království* několik přepracování a konečným výsledným efektem je poslední verze z roku 1994. Hra není vhodná pro předškolní děti a žáky prvních ročníků. V porovnání s programy, které jsou pro děti připravovány v televizi, však lze konstatovat, že je méně pro mládež závadná, než mnohé tyto dětské pořady.

Jaroslav Vedral

Osobnosti hostitelského souboru TJ Sokol Lázně Toušeň

Jarmila Novotná

sólistka opery Národního divadla, Státní opery ve Vídni a Metropolitní opery v New Yorku, filmová herečka,

čestná občanka Lázní Toušeně, čestná členka TJ Sokol Lázně Toušeň

- jako roditelka Pražanka (* 23. 9. 1907) hrála v dívčím věku divadlo ve vinohradském SOKOLE a již v sedmnácti letech zpívala v Národním divadle *Mařenku* a *Violettu*. Po dalším studiu a triumfálním úspěchu v Itálii ji získaly operní domy v Berlíně a Vídni. Tam i v Paříži zrála spoluprací s nejlepšími umělci své doby. Bravurní pěveckou technikou, zářivým zjevem a přesvědčivostí herectví tehdy upoutala i skladatele operet Franze Lehára a režiséra filmů Karla Lamače. Neodmítla je. Ale současně přes milánskou Scalu a Salcburský festival směřovala na první operní scénu světa – do Metropolitní opery v New Yorku – kam ji doporučil geniální dirigent Arturo Toscanini. V Met i po celých Spojených státech zářila jako první anglicky zpívající *Mařenka* i v řadě dalších rolí – jako *Violetta*, *Mimi*, *Antonie*, *Eurydika*, *Elvíra*, *Pamina*, *Mélisanda*, *Cherubín* a *Oktavián*. Po šestnáct sezon okouzlovala New York svým šarmem. Zcela výjimečný význam zde měla za války její činnost ve prospěch okupované vlasti. Svou téměř románovou cestu životem zachytila v obsáhlém vlastním životopisu *Byla jsem šťastná*. V Lázních Toušeni vystoupila poprvé v roce 1931. Za poslední návštěvy v Čechách, při léčebném pobytu zde přijala čestné občanství, čestné členství TJ SOKOL a pozvání vystoupit v literárním večeru s místními ochotníky. Čtení z vlastních pamětí před toušeňským publikem bylo jejím vůbec posledním uměleckým vystoupením. Zemřela 9. 2. 1994 v New Yorku.

Genpor. v. v. Ing. Tomáš Sedláček

voják z povolání, čestný předseda České obce legionářské,

čestný starosta TJ Sokol Lázně Toušeň

- nejmladší ze čtyř dětí důstojníka z povolání přišel na svět ve Vídni (* 8. 1. 1918) a v otcových stopách nastoupil vojenskou dráhu na Vojenskou akademii v Hranicích. V dubnu 1940 uprchl k čs. zahraničnímu vojsku do Francie a Velké Británie (jako dělostřelec se speciálními kursy, včetně

para-výcviku). Po převelení přes Středomoří a Blízký východ působil u 2. paradesantní brigády I. Čs. armádního sboru jako *náčelník štábu dělostřelectva* a zúčastnil se zahájení Dukelské operace. V závěru války byl letecky přesunut na pomoc *Slovenskému národnímu povstání*. Po válce absolvoval Vysokou válečnou školu a byl jmenován profesorem na Vojenské akademii. Přestože byl vyznamenán třemi *Válečnými kříži 1939*, *Řádem SNP I. třídy*, medailí *Za chrabrost*, medailí *Za zásluhy I. a II. třídy*, *Pamětní medailí* se vzácnou kombinací štítků *Francie*, *Velká Británie* a *SSSR* a dalšími vyznamenáními včetně sovětského *Řádu Velké vlastenecké války 2. stupně* a sovětské medaile *Za vítězství*, v roce 1951 byl jako zahraniční voják ve vykonstruovaném politickém procesu odsouzen k doživotnímu vězení. Po propuštění amnestií 1960 při zaměstnání skladníka vystudoval Střední průmyslovou školu stavební a pracoval v projektové správě Pražské stavební obnovy. Na odpočinek se přestěhoval do domu po rodičích v Lázních Toušeni, kde již jako čtyřletý cvičil v SOKOLE a hrál divadlo. Roku 1989 byl jmenován čestným občanem francouzského města Agde, 1990 byl plně rehabilitován, 1991 mu prezident republiky propůjčil *Řád M. R. Štefánika*, téhož roku byl zvolen *předsedou* obnovené Čs. *obce legionářské*, 1992 byl jmenován do hodnosti *generálmajora* a 1998 do hodnosti *generálporučíka*. V letech 1991-98 byl starostou TJ SOKOL Lázně Toušeň a do 1994 členem Obecního zastupitelstva.

Václav Shrbený

první nositel Zlatého odznaku J. K. Tyla za Českou obec sokolskou, herec a režisér divadelních souborů v Lázních Toušeni a Čelákovících

- občanským povoláním slévačský mistr (* 22. 9. 1924 v Praze), jako výjimečný divadelní talent vystupoval od svých dvaceti let v desítkách rolí v ochotnickém souboru TJ SOKOL v Toušeni, zejména v režii Josefa Běraňy. Od sedmdesátých let pravidelně hostoval v Divadelním souboru Tyl v Čelákovících, při zájezdech vystoupil také v Hronově a v Německu, a účinkoval v desítkách literárních večerů. Od roku 1987 se jako hlavní režisér zasloužil o obnovení Divadelního souboru v Toušeni s mladými herci. V původních českých premiérách uvedl na scénu hry Václava Dragouna *Toušeňská růže* 1990 a 1998, *Rudolfinské nokturno* 1993 a 1997, *Voda pro mé růže* 1995 a Milana Pavlíka *Čertovo kvítko* 1994. Ve všech vlastních inscenacích také sám hrál. Vynikl v roli Trepifajxla v *Dalskabátech hříšné*

vsi (již v prvním uvedení na amatérské scéně vůbec 1960 a ve vlastní režii 1992) a zaujal v pozoruhodně osobitým, civilním pojetí role Rudolfa II. v *Rudolfinském nokturnu* (ve dvou nastudováních). Se svými inscenacemi pronikl mj. do Kralup nad Vltavou, Mělníka a Prahy. Obětavou péčí o mladé herce a o technický provoz sokolského divadla se stal uznávaným vzorem, daleko přesahujícím význam regionu. Roku 1999 byl vyznamenán *Čestným uznáním* Amatérské divadelní asociace a roku 2001 jako první divadelník České obce sokolské *Zlatým odznakem Josefa Kajetána Tyla*.

Josef Jelínek

jevištní výtvarník, držitel zlaté medaile Pražského Quadriennale 1983 a Českého lva 2002, občan Lázní Toušeně

- rodem z Prahy (* 19. 10. 1949), bydlištěm v Toušeni, působí v divadelním světě od Rakouska a Německa přes Polsko, Slovensko i Slovinsko po Španělsko a Anglii. Doma připravil desítky inscenací v kostýmech a často i ve scéně pro činohru, operu a balet zejména v Národním divadle v Praze mj. pro *Lucernu*, *Dona Quijota*, *Čertovu stěnu*, *Jakobína*, *Výlety páně Broučkovy*. Po osamostatnění Státní opery v Praze připravil pro její repertoár kostýmy *Aidy*, *Turandot*, *Nabucca*, *Trubadúra*, *Borise Godunova*, *Lohengrina*, *Roberta ďábla*, *Orlanda furiosa* ad. Nepřestal přitom hostovat na domácích scénách od Ústí nad Labem přes Plzeň a Pardubice po Brno a Bratislavu. Spolupracoval také na řadě televizních inscenací a filmů, zejména s režiséry Petrem Weiglem (*Mozartova cesta do Prahy*, *Marie Stuartovna*, *Kateřina Izmailova*, *Paví pířko*, *Achilles*) a Zdeňkem Troškou (*Z pekla štěstí*, *Andělská tvář*, *Kameňák*). Zároveň je zván na zahraniční scény – do Mariboru (*Faust a Markétka*, *Carmen*, *Jenůfa*, *Julius Caesar*), Lodže (*Carmen*, *Marná opatrnost*), Stralsundu (*La traviata*), Garsu (*Nabucco*, *Trubadúr*, *Rigoletto*, *Carmen*, *Aida*, *Fidelio*), Sevilly (*Salome*), Bergenu (*Nabucco*), Leedsu (*Mistři pěvci norimberští*), Berlína (*Salome*), Monte Carla (*Prodaná nevěsta*) atd. Za svou tvorbu byl mj. odměněn Zlatou medailí Pražského Quadriennale 1983, na výstavách v Šanghaji a Novém Sadu a Českým lvem 2002 za kostýmy pro film *Andělská tvář*. Ochotnickému divadlu v Lázních Toušeni připravil kostýmy pro hry *Toušeňská růže*, *Rudolfinské nokturno*, *Čertovo kvítí* a *Voda pro mé růže*. Počet inscenací, na nichž se podílel ve všech koutech Evropy, nedávno přesáhl závratný počet 700.

jvk

Josef Jelínek:
Kostýmy Rudolfa II. a hraběny Stradové
pro hru Václava Dragouna Rudolfinské nokturno

Doslov Adolfa Branalda

čestného občana Lázní Toušeně

a čestného člena Divadelního souboru při TJ Sokol Lázně Toušeň

Toušeň leží na soutoku mých jinošských a mužných let. Pocit splynutí něčeho skotačivějšího s něčím vážnějším je stále silný. Stojím jednou nohou v Jizeře, druhou v Labi a zahlížím za uplynulou vodou. Je to už tři čtvrtě století, co jsem vstoupil do tohoto kraje, páry nad řekou zhoustly, ale všechno co se v nich objevuje, i když s rozmazanými obrysy, září barvami mládí.

Toušeň – říkám ztichle, abych vzpomínku nezaplašil a laskám se tím slůvkem tak dlouho, až mi přejde do důvěrnějšího, přiléhavějšího *Toužeň*. Mám totiž podezření, že jméno milovaného místa muselo vzniknout z nezměrné touhy, z toužení po návratu. Vracívali se sem za sny s andělem – jako Karel IV. Vracívali se na ryby – jako Jan Werich. Za prvními láskami – jako já. Do lázní – jako paní Marie Hübnerová a Jarmila Novotná i pání Pollert, Ludikar a Želenský. Zanechávali po sobě kumštýřské fluidum a tak začala z vděčného podhoubí vyrůstat tradice. Především divadelní.

Kronikář sice zjistil, že ochotnické divadlo se zde začalo hrát před 125 lety, ale náklonnost k místu mi našeptává, že se tady po domácku hrávaly už pašijové hry. S určitostí, ale i s pýchou mohu tvrdit, že Branaldové přispěli svou troškou do zdejšího divadelního mlýna poprvé koncem dvacátých let minulého století. Byli jsme tenkrát v Toušeni na letním bytě, bydleli jsme na Rafandě u manželů Filipových. On byl místní holič a kadeřník, ona masérka v lázních, oba žhaví ochotníci. On pečoval o masky, ona napovídala, návrh přišel z jejich strany, my jsme souhlasili, ostatní se přidali. Herci z ochoty splynuli s herci z povolání. Sehráli jsme v památném sále u Wallianů otcovu veselohru *Pepička z malé hospůdky*. Vystoupil jsem v roli nesmělého milovníka Františka a místní slečny šílely. Památným se pro mne onen sál stal teprve až po dalších úspěšných našich hrách, některých i se zpěvy a tanci. V *Poslední písni* hrál dokonce můj otec jako virtuos Torelli vlastnoručně na housle. Jedna z mých dramatických prvotin měla zde dokonce úspěšnou premiéru. Jmenovala se *A v tom zámku byla panna...* podle písničky z Našich furiantů.

Ke všem těm našim hrátkám, které jsme s otcem psali pro potěchu ochotníků, mám dnes sentimentální vztah. Vzpomínám, s jakým zanícením se toušeňští herci z ochoty vžívali do postav, které jsme s otcem vymysleli, jak rádi zpívali naše písničky, co jim to prosté divadlo dávalo a jak jsme si

s nimi i my, divadlem protřelí profíci, krásně po lidsku užili. Vzpomínám na jejich dobré srdce, když jsme na otcův pokyn uspořádali pro stárnoucího pražského herce, a ne lecjakého, měl za sebou Národní, benefiční představení a odevzdali jsme mu čistý výtěžek. Byly to čtyři stovky, ale udržely ho nějaký čas nad vodou. Vzpomínám na proměňování toušeňských dam a dívek v dámy velkého světa, na dělníky z káranské vodárny, kteří přišli do zkoušky rovnou ze šichty, vyskočili na podium a rozmilovali se do prvních milovníků. Vzpomínám na jména Vopat, Černý, Fajfera, Krejčík, Černá, Haklová, Klimentová...

Zůstal jsem Toušeni věrný, i když tam rodiče přestali jezdit na letní byt. Jezdil jsem tam trampovat. Nedaleko odtud, v lese u Káraného, postavili jsme si s kamarádem chatu na břehu Jizery. Výstupní stanicí byly Čelákovice, přestupní Toušeň, odtud přes přívoz pěšky do lesa. Ten úsek od přívozu byl nejkrásnější. Doprovázely nás – když zrovna nepršelo – toušeňské dorostenky.

Pak přišla válka, život mě odnesl od soutoku Jizery s Labem poněkud dál, ale Toušeň ve mně zůstala, toužit jsem nepřestal, mám na to doklad. *Valčík z Lohengrina*. Knížka onoho jména, ve které vzpomínám na uplynulé půlstoletí, tedy i na toušeňské hrátky, měla podivné osudy. Vyšla v roce 1972, ale vzápětí byla stažena, protože jsem zlobil; pak zase vyšla, aby nakladatelství neutrpělo ztrátu, a té chvíle rudé nerozhodnosti využil jeden mladý muž z Toušene, jmenoval se doktor Jan Králík, nevím proč si koupil zrovna tuhle knížku, ale udělal dobře, dočetl se tam k svému překvapení o Toušeni. A jako pravnuke zakladatele lázní i jako historik pamtoval si mé jméno po celých příštích jedenáct let.

To už se psal slavný rok 1983, kdy národ vzpomínal stého výročí zrození – přesněji znovuzrození – Národního divadla. Byl vyhlášen „Rok českého divadla“, pořádalo se, hrálo se, vzpomínali herci, diváci, ochotníci – žel v Toušeni jenom ti bývalí, protože se tam už dvacet let ochotnické divadlo nehrálo. Vzpomínal naštěstí i pan doktor Jan Králík a dostal nápad. Přesněji dva nápady. Ten hlavní spočíval v ušlechtilé snaze připomenout toušeňským, že měli k divadlu odjakživa blízko. Jezdili sem slavní herci, hrálo se tu divadlo, v nedalekých Čelákovících žil slavný divadelník Stankovský a vůbec – Toušeň má povinnost i čest se představit jako místo nejen lázeňské, ale i kulturní. S pomocí snaživého předsedy národního výboru a několika ochotných pomocníků snesl dokumenty, texty, fotografie a uspořádal výstavu „Toušeň a divadlo“. Dalším nápadem bylo přizvat

spisovatele, pamětníka, který měl k divadlu tak blízko, že ani tady, na letním bytě, si nedal pokoj a musel hrát divadlo. On i jeho rodiče.

Tak jsem po šedesáti letech přijel do Toušeně, abych osobním vyznáním přispěl k zahájení výstavy. Učinil jsem tak ze srdce rád, ale nemohl jsem si jako pamětník veselejších časů odpustit, že se zde už divadlo nehraje a pobídl jsem Toušeňské, aby se vrátili k bohulibé činnosti předků.

A oni se neurazili, že jim já, přespolní, něco vyčítám. Dali se dohromady a začali hrát.

Dnes mají za sebou už patnáctou úspěšnou sezónu, osmnáct premiér, padesát literárních večerů, osmdesát zájezdů a pořádají už třetí Národní přehlídku sokolských divadel. Vedoucím souboru se nemohl stát nikdo jiný, než onen snílek z „Roku českého divadla“ doktor Jan Králík. Sen se splnil. Našli svého kmenového režiséra Václava Shrbeného, jednatelku, herečku a kostymérku proslulého hereckého jména Klimentová i svého kmenového autora Václava Dragouna, který jim píše role na duši i na tělo. Našli už víc než stovku herců, ochotných obětovat Thalii svou pověst, talent i čas.

Dokonce mají i svého čestného člena, kterým jsem já, takže jsem i v těch dvaadevadesáti pořád u divadla – a navíc v mé vytoužené Toušeni.

7/IV 2003

Přehlídky sokolských ochotnických divadel 2000 – 2003

I. Národní přehlídka sokolských ochotnických divadel

5. – 7. května 2000 ve Víchové nad Jizerou, Dolních Štěpanicích, Poniklé, Studenci a

27. – 28. května 2000 v Lázních Toušeni

Divadelní soubory TJ SOKOL

Benecko (Jitřní paní), **Bozkov** (Kam čert nemůže, nastrčí babu),

Jinonice (O veselém hrobaři, Dětské etudy, Ofélie),

Lázně Toušeň (Vodník Mařenka), **Poniklá** (Volba Petersova),

Víchová nad Jizerou (Jak se čerti ženili)

II. Národní přehlídka sokolských ochotnických divadel

28. – 29. dubna 2001 v Lázních Toušeni

Divadelní soubory TJ SOKOL

Benecko-Jilemnice (Manon Lescaut), **Jinonice** (My versus já),

Lázně Toušeň (Jak se Mette chtěla stát královnou, O mlynáři Jankovi a Cecilce ze zámku), **Poniklá** (Jak vyloupit banku),

Suchdol nad Lužnicí (Příhody havíře Vonáška *aneb* Když přišla kosa na kámen), **Uhřetěves** (Večer tříkrálový)

I. Přehlídka sokolských ochotnických divadel na Moravě

14. – 16. května 2002 v Litovli

Divadelní soubory TJ SOKOL

Litovel (Lucerna, Inzerát, Škola základ života), **Štěpánov** (Poněkud ztracená princezna), **Zábřeh** (Noc na Karlštejně)

III. Národní přehlídka sokolských ochotnických divadel

25. – 27. dubna, 17. a 24. května 2003 v Lázních Toušeni

Divadelní soubory TJ SOKOL

Bozkov (A v tom zámku byla panna...), **Choceň** (Král 3.333),

Jilemnice - Benecko (Poklad?! *aneb* Být jiný se neodpouští),

Lány (Šedá eminence z Elsinoru *aneb* Hamlet trochu jinak),

Lázně Toušeň (Dubová zátka), **Libochovice** (Manžel na inzerát),

Litovel (Limonádový Joe), **Mšeno** (Ze života hmyzu),

Nový Knín (Na letním bytě), **Poniklá** (Vražedné dědictví),

Suchdol nad Lužnicí (Kytice pro panenku),

Štěpánov u Olomouce (Ženich pro čertici), **Uhřetěves** (Víkend),

Zvoleněves (Království pro draka)

**III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKA
SOKOLSKÝCH
OCHOTNICKÝCH DIVADEL
LÁZNĚ TOUŠEŇ 2003**

– programová brožura

K tisku připravil RNDr. Jan Králík, CSc.

Obálka Kamila Skopová

Ilustrace Josef Jelínek

Grafická úprava Michal Urban - DURABO

Vydala Česká obec sokolská v roce 2003

za přispění Ministerstva kultury České republiky

Vytiskla tiskárna DURABO Čelákovice

Náklad 1200 kusů

